

På döda siden bodde den ensom den man, som hette
Per Person. Han hade tre slägo gåer, nio-
ligar torp- flundre och tillbagan. De var unge-
far tio år. Han var född i Baschtik.

Nittio på fiskebåt bodde en man, som hette
Bengt Andersson. När han hade gåer. Han var
var också född i Baschtik. Han är emellertid
död nu. Sedan fanns deltagman, som hette
Per Svartsson. När han hade gåer. Han var
född i Baschtik. Vidare fanns deltagman,
som hette Anders Persson. Han var född i
Baschtik. Han var hans son med en bror
som ventif ut om dragn upp sina fröslia-
gårer för att se om det fall nån fisk.
De var emellertid ej ensamma utan hade
en del andra fiskebåtar i folje som var
ute i havet ågående. Då de nu sätta utt

1.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4265

ha tagit sambord gamen, skulle begjä hen
märkte i början inget särskilt. Men de
hade inte hemmit längre från land
än ett par hundra meter, då det kom en
stark vind eller en vindstil från sidan. Henne
slog omhull båten. Att den då ställ främnde
varit berodde dock på att man hade förlitit
varloshet i båten och därför alltför lätt ut-
mattes för vindens tryckningar i dessna. Med
varloshet avses ju stora, som man lägger i
båten för att kunna hålla den i jäm rörel,
när man shall segla. Fanns inte dessa,
kulle alla gå över bord. Båten var
detsutom sätt i liten, vilket är en fördrag
Till allt egen observerade när olyckan
medde, trots det att så många båtar var
ute samtidigt. De, som var sambord kommo

vattnet på driftenade. Men om det var
tänkta möjligheter man beslade hem, så
södde del jis icke någon märklig stark
stren. Vinden hande blåste lite starkare
en vanligt. Men del hela gick föd hastigt
och ingen hade märkt fel oljshan, då
den hande. Det var förd, när bran
kom hem, då sättnade man jis fiskebåten
och då man dessutom fäktade en båt
föddes med båten i båtsadel ute i viken,
och förtrod man, att en oljsha hade
enträffat. Man röf för genosl avtaltes
för att föha efter de orlemanna. Men
beslade ut till den plats, där man
hört, att de orlemannit aldringade
men berättaleb blev negatib. Man
mittade dem icke aldringade heller

4265

sedan har denna kyrkogård påträffats
eller flitigt i land. De ha givit för-
grundt.

På den tiden fanns det ej ens hundrat om mi.
Börsbach utan del var endast en öppen borg.
Om det utbröt en storm, fanns det inte
närm. plats där man kunde soha lä undan
vinden. Många gånger har del stått på
käppet i Börsbach, men räckell minns
jag, att det ^{en} utbröt en förfärlig storm.
Jag var råd då en sju eller åtta år. Det
blede så härst, att man inte kunde komma
in i fiskeläget. Det var en båt, som skulle dit,
men han drogs på grund av den hårtande vinden
från Börsbach och kom ner i "Lundabron" vrakten.
Om ligga norr om denne plats. Den, som ågde
båten hette Sven Simonsson. Han var från Börs-

4265

båt. Det rödde full orkan. Det blåste alldeles
 förärligt härst. Remonten var det bratt, så att
 det var alldeles farinande snöhet, så att det
 var omöjligt att se någonting framför sig.
 Man kunde segra emot vinden utan man
 mödde tävsn undermed dessa. Det man
 kommit ner i båten, så hunde man ej styra
 den längre utan platslup gick den i "pank,"
 vilket betyder, att det kom en större värn
 dryg in över båten och fyllde den med vatten.
Allt intat svante han man kom nämligen, den
 som syde den där den pojke gingo till botten,
 men fröde Johannes de la Motte klarade
 sig sinn. Han blev uppsteg av nio
 huf som kommit del, trax efter del
 olyckan inhäffal medan de andra spänt
 fotrumpo. Pak riekande mörkret gnade

4265

det ju unjärtigt till att söka efter dem.
Släkten de la Motte hade kommit från Frankrike.
Det var en framhåll gredig ståhl, som långt
hade vistats där. På grund av att några av
öfifaderna på något sätt förventat sig, hade
den därför lämnat sitt hemland och flyttat över
 till Sverige. Samtidigt ändrade man sitt namn
och släckte det med hov k.

Leden fanns det en man som hette Lars
Bache. Han har hade mål. Han var född
i Råå.

Vidare bröllede den man som hette Gustaf
Simonsson och den som hette Gustav Persson.

Båda hade gans om varför föddes i Poole-
hult. När den senare en natt var ute
och leylade, inhägnade en dykhe på vägen
hem, mitt från Alabodaerna. Han hade want

i Helsingborgs och häntal en tralle om denne
hade ^{de} förd sig ombord på båten så han på han-
rägen kommit till Ålabodarna, bojade del blåa.
Plottröf hon del en kastby och frreste över båten.
Denna hantrade om de, som var ombord på denne
kunno i vattnet. Till en bidragande orsak han öre
anses den förmodan, att lasten rende resen
fristjutit sig dit ena siden och därmed fångat
gar upphövo fel att båten stog om. Vid olägen-
heten ågaven själ till båten men de bröprojekta-
nur, som fantides med honom kommo i vattnet
och som vro i stäth fäl honom, lyckades
händesvis honom upp på tralle, som låg och
öförl på vattnet och därmed räddha sig. De
fölle sig fara vid denna, tills en fiskebåt
kom fram till Ålabodarna, då man hade lagt
snärke fell, olägen och tog dem ombord.

Ågaren blev dår. Men skulle ansända bratten
med blyggegård i Basabäck. Men, som ovan,
hade en liten verkstad för fäderbåt ånda omil men
med hamnen. Detta överförs här av huvud-stan.
Han hade vanl utröktes och häns fal handskap
häm om det hade ju gällt att praktisera på
sin faderverkstads. Rynden rätten övergick nu
till honom. Han hade del emellertid endast nioja
å, efter denna tid såde han, med rösten antyge
berende på att det, inte brände deg eller av
andra orsaker än flyttade fall den stora pinan,
som bygger många båtar, nämligen skeppssverket
i Landskrona. Han blev här reseministare och
föreståndare för skeppsbyggeri och den unge.
Sedan fanns det en man, som hette Hans
Olsson. Han var född i Rödriq i Skarnebach.
Men han hade gaen. De flesta fiskare

hade en stor bil till förförande och en mindre
bil förförande.

Sedan födde del i Basstah en man, som
hette Lars Peter Person och den som hette Gustaf
de la Motte. Båda var födda i Basstah
och hade gäer.

På den tiden fanns det en grupp handikarne
på själva företaget. När del gällde att
ja sätta en kortsymt, från man vända sig
till Ströddare i Basstahs by. Det fanns
här ett par dyder.

Om man behövde reparera sin bil, så
gjorde man detta själv. När man brukade
om var hemma han fanns ej. Om han fanns
ef närmare bygge åtta om man ^{visst} hoppa sig
kurd eller drikas, ficks man gör detta
själv.

Åren fag har varit båtbyggare. Den båt, som jag gjorde, byggde jag omkring 1905. Det trodde jag i mitt hus vid ar. Jag använde till denna $\frac{1}{2}$ tons bräder av furu. Först gjorde jag en köt, som bestod endast av los raka bräder, som sattes i botten. Denna var sex tum bred och $2\frac{1}{2}$ tum tyck, så att efter dess storlek skulle den aussa på en planke. Sedan tillverkade jag för och åter-vara, som varandra bestod av en elliplanke fyra tum bred och ett tunn tyck. Dessa fastes vid bålen medelst en järnspira in på främ, en på aktern. Sedan satte jag på sidorna bräder, som var fyra tunn breda och en halv tum tyckta. På varandra sedan placerases sex bräder bredvid varandra. Sedan milade jag den på sidorna och lämnde den i botten. Den blev huvudtäkt knapp $8\frac{1}{2}$ dm bred och

9 alnar lång (18 fot).

På sörna änden bodde en man, som hette Nils
Johansson om den tiden han var mannek Gustaf
Sundmunden. Båda hade gans om var född i
Bäsefjäck. Den senare var kastroddare och färte
vid fullen.

Några stora snöar har haft sine fulgjut
tambättel. Men en gång erinrar jag mig hervo
ett par tus fristörd. Det brölle blås starkt
på morgonen. Under dagen lyftades den allt-
mer och övergick på kvällen till full storm. Detta
hände på förmiddag i februari månad. Vintern var
stämlegn snygg detta år. Hela brukten var nötan
fulgjuten! Genom stormen dörs vattnet in i land,
virk sänder isen och skick upp den på
land. För att skydda sig om i sin offändan
tog fiskarna och bymde ut de närmaste

4265

liggande om mest hörade bostadshusen. Detta gjorde
men sedan på eftermiddagen föri att varönen på
rad som skulle entrappa fram till mitten. På bräckan bröts
isen, som tornat upp sig flera meter, och stenen
trängde längs upp på land, så att den låg myndig
när ett par av husen. Utseptet som stenen skadade,
skurade sig igen och närmare husen och då
måste väggarna ge viha för tyngden av isen att
falla i händen. På så sätt förstördes husegne hus
fullständigt och dessutom försenade armen stadsbyggnad.

På grund av att man vid taget förslökt segts åt
gården genom att utläppa vatten ur taket var
att olyckan utbräffade på bräckan, där alla var
uppe, så kom nära människor ej i dyrka.

Detta skedde föri 8.2.1902. De hus, som flera
totallt förstörda är isen, tillhörde en ^{fornbok} man namnat
man, som hette Sven Persson.

Sina hus byggde man ej på denna tid, då man ej hade några byggnästar. I vissa fall kunde man få hjälp av murare, som hade start till sitt yrke på annat håll. Men enda murare, som var utbildad, som fanns på denna tid, Barbrok hette Nilsson. Hon hade gått i lära på annat håll men borade sig där sedan då hon gifte sig med Jöns Petterssons dotter. Hon byggde fiskarna där de skulle mura upp sina tegelhus i stället för de mer primitiva hus de hade haft förr.

Att bygga hus på denna tid var mycket enklare än nu. Man byggde det nästan platt med jorden. Någon grund gjorde man ej men ibland kunde man lägga några grästerar. Men byggde endast den vanliga. Sluma bestod i de flesta fall av ett rum och kök men ibland kunde man ha ett rum och förläggning. Man sildde på stugan eller dagligt men mest, så senast dags att familjen mest

4265

höll till där, körde och "kommissen" eller kommissionen, som
föreställande på den gäng som sör- och mättearn.
Husen byggdes i allmänhet med alnar långa, set-epi
alar breda och tre alnar höga. Gårdens inredningen
gjordes av hörnstenar och granit eller grane. Byggnaderna var
endast klara sparsam. Dessa fanns i fjället tillses-
ningar. Stenstenen satt på många hus mitt på
detta men på andra placeras den alldeles entill
"takstötter". Den bestod av murade roststenar, som
lags över sig varandra och sammanköttes av grå-
vit klink. På röjorna placeras man staken, som
dått s:a set alnar långa och dessa faste me-
rätt så nära varandra, satt endast ett mellanrum
på fyra eller fyra fot uppstods mellan varje stake.
De ställdes lodräkt ner utmed väggen. Grunden
var inget annat än en förglaserad tunn, endast vad fördel som en eller
två tegelstenar. De stakan, som gingo räglöts utmed

4265

grunden, hem att legga alldes orangå i deras. Sedan
man fått sätta trädgårdstiden fördel, så följade
det egentliga omvärldarbetet. Man hörde in i mitten
mensen mellan taberna hem, som men hämtat från
varandra, sedan man återvände till hem
i handning. Man kände det ej utan man tog del
av, men hade del av siktet på. Först fikte man de
full, att man hade en tillräcklig fördel blandning
dessa bilar mellan taberna födde man nu med
derna. Sedan såg man röjaerna fråha något
tid. När dessa varit fullräckligt trosa smorde
man häll på. Men hörte kallisten på fabriken
nu, man hade ju hittat grus på dessa här och
sedan fikte man släcka den spalo.

På denna gång varade man ryttaröjaerna. Sedan
detta var färdig, upprepade man samma för-
gående, med ryttaröjaerna med inneröjaerna.

4265

På väggarnas ena sida satte man fötter i räster
 och sedan hände man ler-händorag mellan dessa
 och läb dessa torha. Nu delade rölk odlange
 att det kunnit torha på väggarna, sönre man
 häll utropad. Men snöte gna detta för att
 stänga ute lyxen. Man häpte ej ära alla hålen
 med lerulven. Man hade en synnerlig inked och
 primitiv metod för att stoppa hals på deorna
 m.d. Man gjorde del odenzjäl. Mannens handade
 rölk man om halmen, medan själva påhlinning
 ålay krisanen. Om han ej gick på arbete, hunde
 det hände, att han lyckligte hennes arbete
 rankigt med hällningar men ejer full
 hundun gna alltid gr.

De äldsta floden, som liggur på norra änden,
 är nu till storsta delen antyggda med
 tegelsten, som sätts ställig murare satt dit.

Händes det är de gamla hundar vi har, då vitt
får redt.

I bland hunde det händer allt man övervänt har -
steren hade en "fata", som täckte över den vana.

På denna tid delvärade man väggarna i vändgrå.
Med gul färg, som man ej älv blandat i lopp, sköts
man på dessa. När sedan hunde det händer, att man
hade en stamp och till händo. Vissa doppade man
i färgen och sedan tryckte man den emal färgen
på väggen. På så sätt fick man liksom mönster
på denna, efter de aktuella som maskerna i
trumpan lämnade på väggen. Det hände
hänta, att en röd en fler mycket stuklig att
gåa mönster och det hela dog mycket snart
och konstnärligt ut. Man använde sinn
talar på denna tid. Sedan längre fick man
tageta i statet för dessa målade mönster på

4265

Nippa -

På den nora sidan sade sedan en man, som hette
Ala Andersson. Han var född i Bäckebäck. Husek
entil ägdes av min fader Nils Persson. Han var
fisken och född här 1814-15. Han hade viss rörelse nät.
Men nymn vil hade hem ej. Alla hunde jämte ej
båtar. De måste ju ha närm med sig.

Sedan dusek var byggd färdig, körde man klöne-
gille. Detta var kvarvarande murarande tak-laggsföb.

De, som hade deltagit, arbetat, enbyggt till gille.
Ifland hunde det hänta, att man hade tre eller
fyra man till hjälpe. Hos fisken var det ej där
straxt men hos bönderna, som hade hjälpe
till att bygga huset, som var stora än fiskenas,
fridom och stora klinbgillen, varvid en massa
personer deltagit. Maten bestod av fläsk och
potatis. Hand brödrots utan all ande bj detta

4265

bryggde man spalr. Man lade sedan urtaklet åren till
potatis, som man förl krossat, som man använde
sig behöva i ett möshåll. Sedan satte man tills
jord och låt det sätta ut i jorden ett par tre dagar.
(Frön färs hårde låt man nu ett litet rör gå
med i ett fat (kar). Dessa frön hade man en föl,
som man låt rökb gå igenom. Vid färsnugen
då rann den vätka, som då bildades ner i fatet
och detta blev brännvin, som sedan smaksattes
med kryddor o. dgl. För att rippa druvor, som
bildades vid färsningen, låt man värken passera
genom en filterkork där filterades deras bort.
Kenna Annabahade ju inte ha.
Men fader köpte sett hus av en fihane, som
hette Per Andersson. Kenna var en s.k. klabb-
murare, som hjälpte fihane att mura tröto
ut att han spalr ville ordentligt blivit ut.

lånd i ykhet. Han hade en byggd huset,
som han földe.

Vattnet hämtade man från trunnar, som man
grävde själv på gärden eller annan ställe.

I byggnaden hade emellertid inte alla rymt sig
en egen brunnen utan man grävde fram flera
gärdar och hämtade vatten i en brunnen, som låg
mer åt sidan på grevens ägor. Brunnen var
dryga drygt dypt och innehöll mycket fiskar,
klarrättar. Den hällades allmänt prästa-
brunnen och var mycket bevakad av folket i
sjöslaget. Hade man lång väg, så kunde det
hända, att man hämtade vatten i en tunna,
som man hade lastat på en sullebör. Den
ägdes ej av wagon utan tillhörde hela sjö-
slaget. Den låg på grevens jord men den ble-
venden tagen, när jorden arrenderades ut.

4265

Men många hade egna brennar och dessa behövde ej alltid gå dit och hämta vatten.

Sedan gick varje bus ågåc sin egen brenn. Det gick ju att mycket tid, som blev tidspulor, när man skulle ditföra hämtat vatten och hade lång väg att färdas.

Många av fiskarna hade ar spelven arrendal ett par tunnland jord. På dessa kunde de föda en kr, ett par örör m.m. Dessa lempade sig endast för de mera rik börgjade. De fattiga fingo också häripå. Jag hade en kr på mitt ställe. Men som den inte kunde bli i hals, då hade jag inget rykta av den.

Jag kunde ju ej få någon mijolle där. Jag måste därför slakta ned den. Det var synd, ty det var ett mycket grannt djur.

4265

Först är redo gjord för hur man uppförde
räggarna till ett hals. Nu kommer vi till
taket. Detta fäktas helt och hållt med
lång halm. Utmed sidorna hade man placerat
låga bjälkar, som vanligen bestod av tre
trens sparsar. Dessutom gingo enda bjälkar unge-
fär lika låra träd över dessa. På sparsarna hade man
sedan sättet läckter. Det var ett mellanrum på
sex eller sju tum mellan dessa. Dessa var
hur långa som avländes från dina bjälkarna till
takfotet. Sedan lägger man på halm över sparsa-
ren. Det måste vara oönskligt fin och jämn
halm, som man shall använda. Man bredder
nu ut halmen i enelliknandeformen och över
läcklen. Det måste vara ett tydigt laga halm,
man lägger på. Över sparsen hade man sedan
läggt, som var en tum tjocka över tre almar

mägn, på hänen. Och sedan svedde man ut
ett fördelat lagr med halm överpå dess
höjd. Vid fahställningen bröjade man att
lägga helen därrere om förträtte sedan
uppmatgral den enda selen. Sedan gjorde man
likn ju den andra. Takunder motte halm
härvarna i takställget. Orsaga taket hade
man på forsliga ställer en vindflöjt på
gaveln. Detta utsprängdes vanligen av en liten
trycklåsnande anordning eller möjl durnab.
I andra fall leade man ingenting alls på
huset.

Bolaget bestod i - de gamla husen av stampad
leka. Men hade en stor län, som gick nu
till med däripå, för att det skulle bli fast.
Men här ej ju på det, förvis dit var trots
Man hade i mina brudens tider slags golm

4265

i hög om rum. Men fede man tegelsten hem i
bruk, så lade man sidan på leon.

Men lade i löjan ej några tegelbruk. De
förla, som kommo till, var ett i Borgethun
och i Björned. Båda dessa är nu nedlagda.

På de svarande tegelbruken i Loma har man
lägg stenar. Om sju gängar. Först brände
man tegelstenar på båda marken och sätta
dem över denne lade man byggt tillsom
den lade efter stjäl. Nåd man nu skulle
hitta tegelstenarna, så måste man lägga
dem i en ruy men på kant. Det förla bli
en stor ruy. Det kunde vara tio meter med
sten i en städan. Man satte dem orangat runt
andra. Men måste väl se till, att det blir
förträdeligt mellanrum mellan dem. Men
kunde ha den trettio eller fyrtio lag orangar

varende. På sådant kunde reijer bli en
tre alnar lång. Men använde den bränta
stenhol, som man hämtade per båt i Malmö
eller Lundskulle. Den kostade på denna
tid 1,25 kronor (utesdale) för varan. Hade
man ej hol att följa, fick man använda
torr. Den var betydligt billigare. Den
kostade endast fem kronor lassel. På ut-
lass gick det c:a 15 kektofiter.
När man nu skulle bränna (stenholen), då
lade man stenkolen runt omkring hela reijen
så att den nötter täkte den på alla sidor. Sedan
städde man eld på kolen. Hade du bränta
upp på magasins sida eller något ställe på
marken, då hette man den man, som lade
hämmer bort. Alla leden hette man lag i en
lång tid sedan och när det då behövdes, då

4265

Hörande denne men hög på en skeppshåll
 som han sedes transportsturde vidare och
 hoppade på ringen. Rullen var så lymlig att
 den röb förg i hultet. För att hulten skulle
 bli lika jämn över hela, fördrades en propgrann
 till syn. Allt var mycket rogt, att fyren inte
 kör mindre eller slötskade på något sätt.
 Till tegelsten, som man hände, använde man
 nästan. Men hade formar av träd, som man
 lade den räta levan i och denna packade
 man härl i denna. Sedan läk man massa
 röd och torra i formen. Om var då nästan
 god som en stess. När man måste rasa full-
 ständig tma, innan man skulle bränna
 dem. De fick ligga i tegelugnen niojan
 veckor tid. Sedan fick de rest niojan dagen
 ut. Dåna. När allt stenen var bränd, var

4265

Att lata att ståha elden. Man brände mesl
 Om vintern så myckel som man hade "skibet"
 på sommaren. Med synen menas att lägga
 lexonerna i formar. Vintern böjde på dessa
 till redan i slutet på oktober. Menad och
 höst på full fram i april månad ifland.

Man byggde sittiga signar från på 1800 talet.
 Den första signen uppfördes vid Bojered. Vid
 denna tid fanns det en bränna; hanmed
 avses den man som har tegelstenen över tegel-
 bränningen i sinne (muren). Signens namn
 var Kildeng. Han hade kommit från
 Tyskland, där han hade lärt yrket.
 Hans satte upp denna sign. Han kom till
 öx ungefär omkring 1860. Nagra år
 senare byggde man lexonan tegelbruk.
 Såd nu ingenjör Berg, som ställde om detta.

4265

Han ägde dem.

Senuna hemm bestod av en plan stuga.

Den var 10 meter bred och en del lång.

I denora satt en stake. Man slog in här
med denna på läven och försökte att placera
hops den så att den blev så fort och stark
som möjligt. Sedan den var torr, var den
färdig att gå på. Man hade ingen tung överläv.

När tegelstenen kom i bruk, så hände det
härde, att om man ville räta riktigt fin så
lade man dem över varandra, så att all del
täckte hela ytan. Man täckte först ytan
i dagummet, där man skulle vistas och
finska senare till man färdigade i köket.

Men när de unga spåsor löpte hus eller
boggjade faderna, så hände det om, att del
fler ordentliga golv är här i minnen. Det

4265

Vad endast de gamla, som ville ha det
på ett sätt likt det vi har numera sätts.

Men hade fönster i både kök och dagrum
men dessa var mycket bra. Det var endast
med öppningar, som kallas "gluggar".

Men saman, som holl förlade fönster, kallas
"blapptröjor" eller sättare tagt trädörrarna över
dessa, men örjan delen var av trä. Som sylinder
mellan dem återfanns glas. Hetta har man
haft både i mina och mina föräldrars tid.

Men hadde nu ett om annat ställe om en
fattning för glas "kalv-hinner". Det hörde
mer till köken. Men det var inte nu
ha sitt glas, då det ej blev sitt bläck, att
dagen kundeträda igenom.

För hade man öppningar i taket vid
"regnnyxen". Det var här, som man ej

Fäkt med fönster-glas och två fönster i en och
annan stuga i bågen på 1800-talet.

Man hade en murad spis i köket men var öppen.

Den gjordes av lastes. De låda och var gjorda i tømmer.

Den var endast 1-1½ aln hög och 1 aln bred. Den var
murad på dessa sidor. På fönsterridet satt det s.k.

"fyrkälet", genom vilket man kunde se in brändet.

Man hade en försedd bänk nästan intill.

Skulle man inte baka något förtöjt, så gjorde
man det i en gruta, som man satte över elden.

Skulle man baka bröd däremot, så gjordes detta
alltid i bänken. Själva uppen var murad vid sida

av köket men addelades intill detta. Man hade ett hål i
köksväggen och detta ledde in till uppen. Den var
murad av gråsten och sammankittad med lera.

Den var stor och åtta alnar
bred och sju stora, att man kunde sätta in 20

4265

bröd på en gång. Man hade på denna tid otta
runda bröd, som vägde åtta hilo (lispund).
Men sattes alltid brödet direkt på stenen.
Man elddade med torv eller längghalm. Tills
ugnen blev röd inuti. Sedan klippte man
ut ashorn och sattes in brödet. Man fick hämta
på stenarna, när vännen satte stark som man be-
höorde för baktningen. I denor ugns brödade man
bröd i ett bröd, som då gjordes vanligen av råg-
mjölk, vanligen rätt spork. Till längftiderna som ic.
till gil använde man "siltö"-mjölk mer fina
mjölk till bröd.
Närmjölnishet badstuga hade man ej. Man
badade endast om sommaren.
Om det fanns närmjöln, som hade närl, det gjorde han
sin baktugn av tegelsten, när denna kom i bruk.
I dagens värld finns dock fasta bänkar. Man bude

en, som gick utmed längdsgården ändre från förr
brändan. Sedan kom det en lång-bänk, där
gick bråsöer. På denne senare var hederstolen,
där hade herhöden sitt plat. Han satte där enten
På längsbänken satt drängen, halvdrägen, typosle-
fjagen och valtepågen satt allra längst ned.
Familjen hade sin plats på andra sidan "korännen".
Alla åt nu en gemensam mat, om stod på
bordet.

Man använde knivar av järn. De medar, man
hade, var av hörna eller trä, vilket man an-
vände den äldsta tiden. De var möjlig att tyckas
och därför obekväma att äta med. Hade man några
tallrikar, var det dock av leca. Slogman i önden
möjlig, var det lätt att haffa en my.

På morgon gick nu denna tid hade man ungefärlig
följande måltider. Den första maten man fick

på morgonen hundades "davre". Då fik man sild och
potatis och kött dricka och bröd till eppenats. Sill
var vid åtta tiden på morgonen. Om söndags-
"mornana" hundade man för en kopp kaffe istället.
Värtamål kette "lille-middag". Den var av all
till förfäl på marken. Den bestod av att man
och en liten liten "dmör mad". Detta fik man
vid två-tiden. Middag var det kloden 12. Då
bestod man olika slags mat. Ibland hundade man
fat kött soppa, ibland åtter om potatis dämt
lite fläsk till som "förel". Kött rankades dock ej;
tj detta mest man sopta, medan man hunde
fläsk i örufröd. Klockan fyra var det "mer-äfter"
då fikte man en "dmörgrämad". Sedan bestod
det inga mat främst till kväll. Då fikte man
sill och potatis och drickablandning med
mjölk men inget annat, ibland hundade man

4265

fat, när del skulle sätta siktigt fisk, gick man del
van ej "fisk".

Till fisk fisk man van sitt färgade ägg.

Loppet är bräderna, som vi ha över huvudet båtar
andra värmor, som den kallades.

Brygghus hude man ej på dessna tid, då man
hade stora kikar.

Frisar och heder lärde man av hingsande
knallare. Väva föräldrar och döva hade sijn heder
av hön utan av hä, som de gjorde själva. För
hade man pumpar av hä, som man använde
för att pumpa vatten ut ur brunnen. Dessa
lärde man av böningarna. Dessa knomo
hövndes ned med dem. Gloustan hade
de öre välvader om matbor, som de hälde.

Sina kläder varde man ej. För att se sig
dem gick man till orken skräddare, som i bland

Vivo från Höghen. Traje omatalee fann
 man på denna tid och värde. Man använde
 med blågum av lin, som man sprun sätts till
 av radna, ett slags tyckel nyttegj. Man hade
 fai, var allt man klippte och sprun av denna
 tyg, som man sedan använde till bländer. Här
 finns det förförkommahane. Han fanns del av
 mäddare, som hette Schönbäck. Han var en
 fin-mäddare även av sig kunnat sig "fin mädder".
 Han klippte till och sydde sedan. Några sandande
 grävaller fanns ej. I stora familjer tog man
 ihop en Almäddare, eller kommahane för att sy-ella
 från hem åt husets medlemmar, då det stände
 sig billiga. Dessa utröll: betalning för
 Detta arbete en kvara (utsläp) an dagen
 samt mat och logi. Han fanns också en
 kommahane, som hette Gräts. Han var oftast arbetade

gå ett bonställe, som var satt så stor och
välmående. Men hade där egen körka utan
i stället för denne om förra siffta använde
men en levande hane (tupp). När denne
gick om morgonen, var det en signab, som földe
att nu skulle man stiga upp. Man hade
på denna tid djuven i "dagbäg-stuan". Tuppen
låg under sänghen. Skonahunden blev fristashud
på tuppen, då han skulle upp så tidigt. Därför
trögden om med nacken av tuppen. Tuppen är
i synnerhet morgonpigga och nyfiklig. I bland hunde
har hon givit mycket tidigt på morgonen, sedan
vid kvä-tiden. Mycket förtorad steg han
därför upp tidigt en morgon, då hunden hade
galef och knäckts nacken men hundens satt
ändå han på tuppen. Men detta hände inte
hörsigen utan hon låg och väntade på, att

tappens skulle gala. När han lag, så undrade hon
över detta. Hon tyckte, att det varade för länge,
och var tappen god. Hon blev ved att ligga, då
att det blev grya dag, och nu di kom upp.
Shomaharen hade lagt sig i gis och svalat in.
När man kom upp, såg räven ^{och tappan} ~~kråkan~~ var död.
Hon tyckte det var omöjligt om spjutade shoma-
haren, men det hände vara, att han dött på
hotetyl. Nu fäste denne, att det handlade
sig om att han fått en förtorbit i kungen
på denna plats berövt honom. Kråkungen,
som också hände fär verkligen förlåtandet, blev
mycket leden men tyckte, att rendes färdas
förlåtanden kunde det icke lyftas. Men
fint fina dig i det. Sedan fäst man liggen
längre om morgonen, tills det blev dag och
detta tyckte shomaharen om.

4265

På denna tid fanns dock byggnis med tiggare
 som sörjde männen om kon på andra byar.
 Till en byggn. fanns även detta tiggare (i
 byggn. på 1800-talet) men sedan förbjöds
 man det och bestämdes, att var och en
 skulle stanna vid sitt "byn-hem". Man
 hade en bygordning ex. för Basabäck. Friare
 gjorde upp en sådan, satte man till en kon-
 mitt råss ledamöter utvärds i byggtäkorna.
 Man höll mettels sådan täkorna om lö-
 dasiftermiddagen i helen. I dessa deltog
 alla frödiga och arrendatorer eller bönder
 och försäljare. Men en åber hade också att
 sätta till om. Härmed avsågs en man,
 som arrenderade en större gård på
 mindre hundra tunnland fridom de,
 som arrenderade en mindre gård kallades

4265

förfar. Fad glämmen voro utslutna alla,
 som givne hetaft sin fadur nu de fathja,
 som funnos i fanhässel. Ordfranden på
 Agnus var greven eller han ställ för fräns.
 Den äbo hade röster ej icke fört anrenda. Men,
 om hade 1000 kvaror i mikrom haae 10 röster.
 Svenne hade många röster, han hade major-
 ritet föhela söknen. Det var endal ett
 klur, att man skulle rösta. Det blev som
 han ville i alla fall. Dessa sammankräddas
 fyra gånger om året. Den första glämmen
 hölls i februari eller mars, den andra i mids-
 juni, den tredje i augusti och den fjärde
 i oktober. Finsarna hade inga rösträtt,
 från de blevna frysna det delikatess
 för fina bantens. På glämmen valdes en
 ledveteare, som alltid var nollägaren.

4265

Han födde just före klockan. På denna skulle man ha reda på, vad de förfäder, så att man skulle kunna uppmärcha dess därför.

Dåtten utgick i genvägar.

Nästan genomsam mark hade man ej, utan mer röd fiskelägen, där man hade en fälde, för vilken varje fiskare ägde rätt att ställa ut sina hor på bete. För detta skulle var och en betala fem kronor per årsel, vilket var mycket billigt.

Björzen, som var en kommunens främste - man, skulle Sammanträffa bönor och törpare till hänta. Detta var vanligt en bonde, om uppdraget gick utveckling bland dem. Man hade ett kök, som man fastade i; när man skulle fanta men detta hördes endast iom byn. Hade dock uppfört eftersom -

stades, skulle han vara först man på platsen och ordna med släktingars marshal och sista arbetet. Han bygde upp alla tom nät som brandskef. Den tideras eldsläktingars redskap varo enghet primitiva. Man hade endast en spruta på levergäddar. På fiskläget fanns också, på vilken tid man fick sätta ner veran. Om 1860 talte man mer moderna eldsläktingars redskap. Men även dessa voro avsedda för handkraft men de voro större och mer utvecklade. Bygden hade ingen släktingar där den tycktes var ett hednorsbygd. Man tryckte den, som bråttempellet sätta till uppdraget att man gjorde efter sitt förflytande han hade.

Bygden hade dessutom att se till, att bonden väl skötte sina råg lötter och lagade dem, när ta behövdes. Hetta gjorde man mestadels genom att slå hand på vägen först

Senare hade man gränt på vägen. Sätta gränden man
hade sommar och vinter. Men hade mycket då-
ligt vägverk på denna tid.

Men hade i Barsebäck endast båtskor, en i byn
och en närmare hem i fiskläger. Det fanns bra
träd, en vid vägslöje skola. Han ^{hade} också möjlighet
därmed en sättning från bostadsbonom, var ett par
furnrar satt, som han fäktade om året en mätta. Skolan
hölls endast om vintern från den 24 oktober till den
15 april varje år. Det var ändå en 24-25 timm.
Som beristde den. Man reste från klockan åtta
om morgonen till det blev mörkt eller omkring
tre-fyra på dagen.

Aufprände på Uggerslåtten var prästen i förtam-
mingen, prästen Höpertz i Barsebäck. Schutte-
rare var en bokhållare, men från hennes gårdens.

Men try kom, däriför att man har detta

4265

beförde av läs- och skirkunnej men och nu sådå
 hade man oft om på denna tid. Man hade öns-
 ett kyrkråd. Som ordförande framförde vanligen prästen,
 ibland var det någon annan av ledamöterna. Syssla-
 gick om på denna. Som prästen varständigt medlem,
 och om han alltid ej var ordförande, så földe man ofta
 hans råd, särfrifrigåra ordförandeskapet var endast
 en formell sak. Förr i både kyrkos- och stadsråd
 var vanligen bokhållare på hengården. Man saade,
 att det var endast flennfältare, som var linda-
 tas detta.

Flade en kerina fått ett vänta barn, skulle hon slå
 i hufvud på kyrkgolvet och blev där utskälld av
 prästen inför all menigheten. Sedan fäktades hon på i
 kyrkan och få matbröden, nägt om avsättjs
 absolut nödvändigt nu denna tid.

Prästen skulle ha fristör i fridomslagen en gång

om aet. Sätta holl han alltid i viss hus, nämligen hos den frubrändde de la Motte på fästet. Han gärde om hus förhörl upptäcktes alltid föndagen före.

Alla, som fästade fästet om vro kom promade, vro skyldiga att vara med där. Det hette vanligen en riss de i oktober månad. Det bryjde vid nitiden på förmiddagen. Först sätter prästen en jossan, i vilken menigheten skulle emfanna, det gott man hunde. Sedan detta skett, då bryjde husfölket. Han gick därvid i bokstavordning. Han gav var och en nags pigor. De, som vro mest kroka till att brasa, slappo hundegash undan. En gång gav han en flicka, som hette Lars backe en huggpiga, för att sätta hunden riktigt på pror. Han frågade nu denne, varför däger du "tag tio". Nu svarade denne ungefärd stämmta: "Sak har jag minnaan aldrig sagt". Det blev allmänt skratt i salen. Denne man

Vare en ganska särskilt författare från Råå. Men kände sig i allmänhet särdeles väl på fäboden och det var ej nögen som drängade honom dit besökt, då han risikerade att bli utkörd av mästaren.

Nögen fattigfuga hade man ej på dessa tid. Fanns del nog fattig, då var det bestämt, att han skulle ha en naturskeppa hörn om nögen tillfogas till gängen om året. Detta fick han i oktober, april och juni. På dessa platser brakade man bort anslutningsställen för fattigfuglarna. Så gjorde man emellertid ej här utan dessa fingo gå i "lyonelag" fram den ene borden till den andre och lyxträ till med, vad de kunde. För detta sätt skulle man ^{arbeta} födern. Kunde man ej arbeta, då fick vederborande ändå ge honom mat.

Nögen försökte fatta rådsstyrelse. Lade man ej isten om orden förfogande ordföranden? Det var

Femna person, som fanns i alla ränder på dessna fdb.
Äldermannshäpel gick äre omkring bland bönderna.
Den, som förbajjade som bader, fingerade endast ett ad
i händer. Han hade ingen egentlig uppgift utan han
hulle endast se till, att man och en plott fög. Han
förmåttelades bönderna, när de skulle köra på
"ekhässoy". Med detta avsätt, att man skulle ^{vara} grates
i gröden, när man skulle hämta timmer vid
floden, där man hade en stor flod och skulle ha
till hängiden. Dessutom skulle han som menkalla
köndlarna, om de skulle gå i näjt fr' torleneus
fältning eller fr' "gärdens". Om det var näjt, om
man skulle lärtas, skulle den, som ville ha näjt arbete
utträttas, underrättas aldermannen om då skulle
dom utse de man, som skulle rasa med vid
arbete. Själv skulle han även bege sig dit om
seda arbete. Var detta bestod, från harseda

på hänske förl, när han kom hem. Han skulle skicka
ord, till dem, som skulle verksätta uppdraget.
Det var vanligt fråga, att om major ville ha
hem timmer eller att hörn timmer från desses byg-
tak hengående. Här blev ju det fällt meras spars-
målta hjälpseda. Alldelesannen hade inga
besittare i Bassettäck. De, som ej kommo till byg-
gården förr åtta än kanna brinnvis. Men
hade allraj plats i pengar men vartigen troz
man al den i materna, då att alla fingo
det av den. Men förlé emellertid enga orkele-
ningar om bötter eller major böttes längd. De
bötter, som införlöp i pengar, fallföljor docken.
Maximum var tre marka = 26 röre för ömse för-
delar. Det var bygångsmän, som domde ut dessa
av de fallföljor bygghasan. De bötter, som införlöp-
p i pengningar eller annat, fikk äldermannen

4265

ta raa på. Någon bytts för förraning av dessa
hade man af.

Men enda orkemonaten men hade var fällden.
Men var myghet stor och då gjorde alla orkemonen
kreatur och bettade. Ridemonen hade över hand
av prisvalkning av denna.

4265

Nägot varsel om en persons snart inträffande död har jag
inte hör, att andra personer valt att för. I min
barndom talade man myckel om vita plan. Att
jauns personer, som fader, att de hade sett
herrne. Men visste inte vad det för något men
men trodde, att det var ett språk, som var
ute och färdades. Det egendomliga är, att den
som vilken del virade sig, alltid hade tan med
sig.

Själv har jag emellertid tydlig iakttagit varsel
för mina farars död. Vil hördes om en död
fringst, som föll ner från loppet på golvet.
Nåd jag sedan ^{steg} gick om dag efter, vad det
var för något, som föll i golvet, då hände jag
enigting upptäcka, ej heller dag eller hörde min
far, som samtide steg nordansteg. Detta var mycket
egendomligt. Det inträffade förra vintern av mina

barn sikt med. Så hände det med den äldste,
med den nästa och yngste. Alla tre var mycket
fina, då de gingo bort. När min yngste pojk,
som var min minnader dog, så hördes natten före
hans död varsel igen om att förstod jag att även
han död skulle gå åt. Vilken spökedom han
dog av, vet jag ej, men han kläddes också över
och särskilt när han siktade på dig, häll i ryggen
och då detta gjorde mycket ont, kunde ha hyst upp.
De båda andra dog antagligen av killkosta.

Vid dödbädden var minnande utom mor och jag
de äldsta barnen. Den döde placeras i sista
rummet. Si kläddes i vitt och sedan lades en
pir ark över arvohlet. Men tog av dem
deras vanliga kläder och tog på dem i stället
vita kläder, om man tyckte bude snytt. Detta
gjorde men bra efter de haue dödt.

I denna familjे omtalas, att mina en äldre
frimur skulle dö, flyttade man honom från den
andra stängen till den andra. Det fannas i
Barebach en man, som hette Vielmann.

Han hade ~~en~~, som hette Johannes. Han var
mycket sjuk och mina far skulle dö, när han
flyttas från den ena till att han skulle få del
av. Det var antagligen i februariet dessa infall
kom på honom. För att göra slut på detta, tog
faderen, som var orichare, och gjorde honom en
ny stäng. Sletta gick myndigheten för den faderen,
da sängarna var myckel enkla. Redan om ett
par dagar var den färdig. Men faderen hade
inte legal i sängen många trummor, förrän han
gick bort. Det blev alltså den sista sängen,
man fick ligga i.

På den dödes bröd lade man alltid en

pratnöbok. Men denne låg där endast få längd den döde stod lite, innan han kom i kistan.

De, som hade möjt. urtus, bruhade släta kistan ned den döde där. Detta skedde, sedan han blivit klädd.

För i tiden (i mitten på 1800-talet) brukade man lägga mat eller smör, bröd och vete i kistan. Man lade endast lite mat i, för att han skulle ha möjt allt förtäta, innan han stod upp igen. Man var ändå på denna tid far till särjor, så man törlade på, att man en gång skulle stiga upp ur graven —

Man underrättade sina grannar genom att själva personligen berätta dem förr att meddela dem, vad som inträffat. Man lade liket i öster till väster med huvudet i väster. Detta var ett gängse bruk. Man placerae det liket i grä-

4265

välja ligga på kyrkogården.

Liket brättades av släkten eller av grannarna och ej
av någon särskilt utvald eller utsedd person.

Men skulle liket förf. dagen därpå, då hustru
avskaffades till det skulle blås i denna.

Men använde vanligen rit skaten, om man
förlorade tillig pennisar drogtes hos handlaren.

Liklisten tillverkades vanl. av en smidare. Klasa
kostade på denna tid endast sex - sju kronor.

De var vanliga av pun. På denna tid användes
lägen ekhistor.

Men spikade ej på liket, från att det före den döde
hulle begravas. Vanligen ställdes man det vid
sidan om liket. Men lade sigen, som vände
öva liket.

Själarening hulle upprättas såsom efter vedatvisande
person hade döpt. Det var singaren eller klockaren

4265

Om kullen närmí detta. Men han hade alltid
 hjälps av snygga anhöriga, som var med. Ringaren
 fann sig nästan uttövad på annan sätt än att han
 skulle vara med vid gillet. Han var ju orkanens
 favoriter och hade litet av obetona för sitt
 arbete. "Det hände alltid full brukel, när någon
 var död - Spåra ringningenshedde alltid
 från förmiddagen vanligt mellan 10 och 12
 och den varades en halv timme.

Ringaren var även dödgörare. När någon var död,
 skulle han alltid utöva platsen och göra gär-
 men men hade också hjälps av någon orde
 anhörig. Men gjorde detta vanligt en eller
 två dagar före begravningen och lade den
 alltid i öster och väster.

De odjäpta bärnen begravdes van som best
 på kyrkogården i ett hörn. - Sajdeuh, som

4265

est barn ej skulle kunnas leva, så döpte barna mors han-
del, innan det dog. Släggen fäktade legga i ja-
men gav dem de övriga armböna.

Gårdsspilingar begravdes där på en plats för sig
själva. Men måster lämna ej om dem.

Barns armbönor begravdes på jämna stället som
övriga armböna.

Så fri föder fanns inga enskilda gravplatser.
Men begravningen ordnades på dessa på bygdegårdar.
Men lade de döda häller om bultar. Gårdsspilingar
begravdes både utan ritningar och annat.

Det var vanligt att man hade någon familje-
grav, så lade man de odöpta där tillan.

Först själva begravningarna skedde man gravatis
uteanför huset. Men bara lade ut del ute
att graven del på fast dielt sätt. Innan man
var i väg med liket, var det alltid någon

gåta anhörig eller annan person, vanligen källaren
i stället, som lärde en postlön över liket. Men var
alltid tyst, då liket varit dött. Men bar ut del
av varelsen vägen framför den man i vissa fall kunde
det hända, att om denne var förliten eller "öläglig",
men lyfte av fristret och tog del av den vägen.

- Sedan man gällt ut med liket, skulle man borta
kratrabben, som man fragtade den döda om den man
tagit till vana, ett på gärdet efter den döde -
den döde var av närmaste släkten. Men hade
en likbär, som kistor stod på. För att bärta den så hade
man fyra men. Till Bärsbäcks bygdegränd var del
en levats mil och därpå måste man rulla på
vägen, då att de som deltog i färga bärna ungefärlig
en kilometer var. Men var liket borta vägen. På
denna tid hade man ingen telefoner. Om
man ville försöka något granskning, så var del

4265

alltid sista milj på värger framför busch. De grannarna
 som deltog hade med sig sina krukor. Ibland lade
 man den på herten, när man kom till begravnings-
 koret. Men lade endast en råg att gåd. Detta var en
 hyrav, som under hölls av bönaderna gemensamt. Var
 den därför på något ställe, där kunde man endast
 få lite grus.

I begravningstidens deltagit utom de närmaste
 vänstingarna om grannarna hela förtrogets befolk-
 ning. Men brukade hyrda samlingar i socknen.
 Mellan del var ej färdig, att alla kunde komma
 men för det mesta sätts de festa dit.

Om man mötte någon, som gick på vägen,
 så var det vanligt, att denne tog av sig
 hatten vid mötet och stannade tydl.

När man kommit till graven, så kallades mörten
 försedd ett tal vid denna. Han lätte vanligen

4265

tros att delarna nu sedan hörde man tre skolor
 mull på biblioteket. Till och söngrörelsen är spåret
 om det ej finns några trådar vid spårsprängningens
 begärning, då fikt "kommunalhärskaren" skaffa
 folk.

Sedan gick hela folket framåt tillbaka, där
 man endast hade denna rijk. Så här men kommit
 hem till torget klockan, då lyckos del på middag.
 Detta stodde vid 12-1 tiden, då spåren begär-
 ningen alltid var på förmiddagen mellan 10-11.
 Men spåren där upphörde nu därför skaffa och
 härröra om fina kaker. Vanligen hade man
 förmij med sig. Välter bestod i en speltkaka
 eller något annat födelse. Endast närmaste
 vänner deltog i dessa, idet grannarna.

Biblioteket varade vanligen till kvällen. På sommaren
 hälften made man sätter förted, att det nästan

4265

där, ställa en ton fallrik ^{med} på den plats, där denne
fönst hade sattit. Under gillet förtelte del aen,
Att den ton var värd på stället, lätte en undanbör
till metter. Själv var det ingen, som kände far.